

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED TRI-WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA...

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавнє Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня місяться в Українськй Робітничій Домі, на розі вулиць Прічард і Мек'Грегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

СОЦІАЛ-ДЕМОКРАТИЧНІ КАТИ РОБІТНИЧОЇ КЛАСИ.

Ми писали вже про те, що німецька буржуазія найхитріше зробила, поставивши соціал-демократів обережати свої інтереси. Кроваві події, що почалися в Берліні 1. травня й до нині не закінчилися, найкраще про це говорять. Вони говорять до кожного, хто має уха, щоб слухати й розуму, щоб розуміти.

Німецька буржуазія, на досвіді подій з 1919 року (коли було замордовано Карла Лібкнехта й Розу Люксембург), і з 1923 року — останні революційні повстання в Німеччині, здані при допомозі соціал-демократів — переконалася, що кращих оборонців своїх інтересів, як соціал-демократи вона не знайде. Фашисти, сталевий шолом — хочуть назад кайзера, а буржуазія не хоче ділитися владою з монархією; капітал хоче бути повновладним господарем. Буржуазія побачила, що соціал-демократи є певною опорою, й добилася з ними торгу, поділивши владу, втягнувши їхніх лідерів до своїх інтересів.

В Берліні, коли пишуться ці рядки, вже п'ятий день проливають робітничу кров озброєні в машині кріси й ручні гранати поліції. Роблять вони це на розказ соціал-демократичного президента берлінської поліції Цергібеля. Президент-поліцей Цергібель, як також міністер внутрішніх справ Гржезінський — також соціал-демократ — заборонили в Берліні робітничі демонстрації, в тому числі й першотравневу. Берлінське робітництво, яке десятки літ дає назад завоювало собі право демонстрацій для висловлювання своїх протестів, для маніфестування своєї сили й класової свідомості, яке навіть у воєнній 1916 рік, в часі найгострішої диктатури й воєнних законів кайзеризму, вишло на вулиці Берліну, щоб задемонструвати свій протест проти війни — обурилося розпорядженням соціал-зрадника й вишло 1. травня на вулиці Берліну, щоб разом з революційним пролетаріатом цілого світу, підняти в цей міжнародний робітничий день голос протесту проти капіталістичного визиску.

Не вийшло, що соціал-поліцей все-ж таки насміліться силою зброї та розстрілами робітничих рядів спинити робітничу демонстрацію. Провідник же він партії, яка встановила це робітниче свято, яка своїм маніфестом 40 літ тому назад закликала робітництво святкувати цей день, залишити стіни фабрик і вийти на масові демонстрації та домагатися 8-годинного дня праці і інших полесків.

Це було 40 літ тому назад. За той час багато змінилось. За той час ми пережили кілька великих революцій, перемогу Жовтневої революції, пережили велику перегрупувку організаційних сил робітництва. Другий Інтернаціонал, перший конгрес якого встановив 1. травня, як міжнародне робітниче свято, перетворився на так званий бюро праці при Лізі Націй, став агенцією генерального штабу міжнародного капіталу для виконання його наказів серед робітництва.

Соціал-демократ Цергібель виконує в Берліні накази генерального штабу німецьких капіталістів, їм якому уряд. Німецький уряд тепер є коаліційний, тобто такий, що в нєму є представники і чисто великої буржуазної партії й соціал-демократичної. Капіталістичні партії висноє беруть соціал-угодівців до уряду, щоб потім їх руками переслідувати робітничий рух, доміти страйки, розбивати трейд-юні, запродувати їх капіталові мондизмом, накувати в тюрми комуністів, а коли треба, то й розстрілювати робітників, як це вони зараз роблять в Берліні.

Події в Берліні — це вже вершок зради й продажності соціал-демократії, це найхитріше діло, яке колибудь поповнило соціал-демократів на робітничій класі. 300 броневиків вислав соціал-поліцей в Берліні проти першотравневої робітничої демонстрації, а зараз вже п'ять днів бомбардує до всім правилам воєнної техніки робітничі ділянки міста Берліну, щоб німститися на робітників, які не послухали його наказу. Десятки вбитих, сотки ранених, тисячі арештованих робітників Берліна по милості соціал-поліцей. Другий Інтернаціонал мовчить, як мовчить також і провід німецької соціал-демократії. Ні, ми не твердимо, що вони мовчать, ми певні, що вони говорять, одобрюючи поступок свого колеги-поліцей, тільки ми не маємо це про це звістити. Ми лише кажемо, що навіть їх мовчанка є, як і всяка інша в подібних випадках, ознакою згоди з поступком Цергібеля. Але ми певні, що ні ІІ Інтернаціонал, ні штаб німецької соціал-демократії не мовчать. Вони виправдують поступок Цергібеля, коли не директно, то різними побічними шляхами. Соціал-демократична преса разом з капіталістичною розпочне скажений напад на комуністів, в берлінських подіях вона знайде обов'язкову "руку Москви", вона скаже, що план кроворозлиття було складено в Москві й звітам надіслано його до Берліна для виконання. Уже пару днів перед травневим святом капіталістичні телеграфічні агенції доносили, що Коміттери у своїй відозві закликає німецьке робітництво "до пролиття крові". Капіталістичні гієни чули робітничу кров, вони смакували вже її перед тим, як її пролялося, але не на підставі відозви Коміттерів. Коміттери такого у своїй відозві не говорив, Коміттери не хоче пролиття робітничої крові. Капіталістичні гієни смакували робітничу кров в наказовій соціал-поліцей Цергібеля, вони знали, що робітництво Берліна, яке десятки літ святкує вже першотравневе свято масовими демонстраціями, вийде на вулиці міста проти заборони Цергібеля.

Гієни, які завербували Цергібеля на роль ката берлінського революційного пролетаріату — чули робітничу кров, знали, що Цергібель її проляє, і вчасно про неї писали.

Пролетаріат же цілого світу затямить собі одно: кроваву баню берлінському пролетаріатові влаштувала соціал-демократія, оборонюючи капіталістичну систему визиску.

ВІНСТОН ЧОРЧИЛ І СЕНАТОР БОРА.

Відповідь американського сенатора на книжку англійського міністра.

Англійський міністер фінансів Вінстон Чорчил написав книжку "The Aftermath", присвячену воєнним подіям і міжнародному положенню 1918—1928 років. Великий розділ цієї книжки присвячено воєнній інтервенції Англії і альянтів взагалі у внутрішні справи Радянських Республік. Чорчил описує в тій книжці, скільки сама Англія дала допомоги Денікінові і контрреволюціонерам взагалі. Сенатор Бора вмістив в Грстових газетах в Злучених Державах гостру критику на ту книжку Чорчила. Він наводить уступи з тої книжки й тут же ставить запитання та дає свої заключення. Нині ми в коротці подаємо важливі місця зі статті сенатора Бора, які говорять самі за себе.

"Розуміється, це було природно, — пише Бора, — що провідники (англійської політики) повинні були відчувати глибоку антипатію до комунізму, більшовизму, "до цієї бабурерії", як каже Чорчил. Але щоб вони вирішили розстріляти сотки тисяч людей за їх політичні переконання, які-б там ці переконання не були, було б просто неймовірним, коли-б воно не було так повно зарекомендоване тут одним з тих, який критикує цей страшний план тільки за те, що його не доведено до кінця" (Бора говорить про Чорчила).

Далі Бора каже, що завданням інтервенції було знищення в Росії одну політичну систему, а встановити другу, й зробити це за допомогою сили карабінів і кулеметів.

Бора пише: "17. березня 1917 року цар Микола зрікся трону. Негайно було встановлено тимчасовий уряд, що його 22. березня 1917 року визнали Злучені Держави й інші країни. 9. листопада 1917 року встановлено радянський уряд. 11. листопада 1917 року підписано перемир'я (альянтів з німцями). 28. червня 1919 року підписано Версальський мир.

"Проте альянти в останніх місяцях 1918 року і в 1919 році вступили в Росію й почали справжню війну, хоч війни Росії не виповідали. Вони зміцнили блокаду, спинили до Росії кораблі з поживою та медикаментами, а воєнну зброю й амуніцію доставляли на широчезну скалю."

Бора цитує слова Чорчила, — які йому здаються іронічними, — де сам Чорчил каже, що воно зовсім якось несправедливо доводити війну без проголошення війни й після закінчення світової війни. Ось який цитат наводить Бора з книжки Чорчила:

"Денікінові ми дали велику допомогу. Ми вивікували й озброїли близько чверть мільйона його людей... Альянти вступили на територію Росії лише під претекстом провадження війни. Але-ж війна вже скінчилася... Вони казали, що не хочуть допустити німецьких армій до воєнних та харчових складів в Росії; але-ж німецькі армії вже не існували! Вони (альянти) казали, що хочуть врятувати чехів; але чехи тоді вже самі себе врятували. Отже претекст, що привів до інтервенції, вже не існував".

Гіпокритство альянтів.

Бора далі цитує слова Чорчила: "Чверть мільйона карабінів,

200 гармат, 30 тенків, величезну скількість амуніції і висекрування виславо було через Дарданели й Чорне море до Новоросійська, кількостот британських офіцерів всіх рангів і фахів, навіть детунів, виславо було для зміцнення й зорганізування Денікінових армій".

Читайте заяву Чорчила далі, каже сенатор Бора: "Чи вони (альянти) буди у війні з Радянською Росією? Розуміється, що ні. Але вони розстрілювали радянських росіян де лише побачили. Вони стояли на російській землі, як окупанти. Вони озброювали ворогів радянського уряду. Вони блокували й порти, топили й воєні кораблі. Вони ширю бажали й плянували й упадок. Але війна — хто-ж бачив! Інтервенція — встид!"

І на це все Бора Чорчилові відповідає: "Війни не було вже. Мир підписано. Не було потреби бергати складів, щоб не попали ворожій (німецькій) армії. Чехи були в безпеці. Не було ніякого виправдання для інтервенції. О, так, але там були більшовики.

"Настій розпочато тому, що там були більшовики. Радянців розстрілювано на кожному кроці. Чому? Тому, що вони радянці. Альянти озброювали ворогів рад тому, що останні були, радами.

"Цей конфлікт в Росії був боротьбою двох сил: з одного боку представники старого режиму, а з другого — рад. Тому — розстрілюйте й мордуйте радянців, де лише побачите. І — нарешті — переговори. З якою метою переговори?"

"Зігнували право".

"Дехто може подумати, — каже далі сенатор Бора, — що альянти рішили взяти під розвагу найосновніші принципи міжнародного права й дати допомогу та респект зверхності націй. Але це не була мета. Переговори розпочато, щоб дібратися до російської нафти, прослідити можливості збільшення торгівлі; отже не справедливість, але доходи, не гуманність, але фінансові доходи."

Далі сенатор Бора каже Чорчелові, що він, Чорчил, не має чого оскаржувати більшовиків за розстріли контрреволюціонерів, бо за це також винні альянти.

"Нехай хтось перевірить, — пише Бора, — скільки контрреволюціонерів було замордовано перед розпочаттям інтервенції, перед тим, як могутні ворожій армії вступили на російську землю і озброїли російських контрреволюціонерів, в порівнянню до числа замордованих радянців, яких замордували альянти, або до замордування яких вони спричинилися."

"І хто має ліпше право вбивати, якщо вбивство було темою дня? Ради оборонили свою власну територію на своїй власній землі, у своїй власній країні. Альянти були наїздниками, без права або виправдання своєї акції."

"Російські ради, хоч вони були комуністичні, без ріжнці їх переконань чи стремління мали повне право оборонятися перед наїздниками і перед всіма тими, хто був зброєю в руках наїздників. Ради мали право після всіх прав війни й самооборони боронитися перед тими, хто хотів повалити їх владу, без ріжнці, чи ця вла-

да кому подобалася, чи ні. "Нарешті, хто були ті люди, яких альянти вбивали, лише за те, що вони радянці? Вони не були апостолами комунізму, навіть мало хто з них був провідником марксизму. Це були люди, маса, ті самі люди, що своїм великим наступом уможливили (альянтам) велику перемогу над Марно; ті самі люди, які віддали, більше трупу і більше полонених за ко-трубудь іншу країну в світовій війні."

"Правда, вони хотіли позбутися тристаїтньої страшної тираїї, вони хотіли позбутися страшними методами експлоатації й насильства, але вони були тими самими людьми."

"І по мой думці, ніколи не було такого оправданія революції, оправданія позбутися влади тиранив, як оправданія російського народу 1917 року. Ніколи люди не мали кращого права боротися за свою власну

волю, своєю власною метою. 300 літ вони були жертвою насильства. Мова не може розказати, як не може висловити, що перетерпів російський народ.

"Коли вибухла війна, цей народ тисячами приношено в жертву некомпетентними й корупційними представниками старого режиму."

На цьому ми закінчуємо цитати з відповіді сенатора Бора на книжку Вінстона Чорчила. Те, що пише Бора далі — нас менше цікавить. Але що він сміло підняв завісу над тим, що написав Чорчил у своїй книжці "The Aftermath" — це треба признати. Від своїх коментарів на аргументації сенатора Бора ми також стримуємося. Ми радше бажали-б почути голос наших читачів про цю статтю, а тоді Ніколи люди не мали кращого права боротися за свою власну

ної способности країни, бо ніякий мировий договір не становить забезпечення проти війни.

ОБЛУДНІ ОБІЦЯНКИ Й МАРНІ НАДІЇ.

Ще недавно, коли на чолі влади стала царністська партія, не тільки "буковинські хлібоїди, як от Кракалі, а й інші українські національні партії захоплювалися новим курсом, що його мав запровадити в життя уряд Манева. Оглядно було дивитися на цей телачий захват, з яким писалося й говорилось про новий режим у національному таборі українців. А вже тепер надходить відомості, які свідчать, що всі обіцянки й покладані на них надії були комедією то ошуканством.

Найактивніше проведено кампанію за запровадження української мови в школах. Усі громадські організації в українських селах ухвалили постанови, вимагаючи української школи. Їх запевнили Кракалі й інші, що справа буде налагоджена, як слід. Кракалі навіть кивав пальцем бік Манева з погрозою, коли-б цієї слушної справи не поладили. Та вже на нараді 10-го березня його партійний товариш посол Андріячук повідомив, що на підставі запитання в міністра освіти українська людиність, дбаючи про запровадження української мови в школах, мусить поодинокю через громади подавати заяви до міністра освіти.

Отже цілу ту плєбіситну кампанію за українську школу міністерство анулювало. Даремно селяни боролися з успішними румунськими директорами, учителями, жандармами та іншими попіпачами в громадських радах. Даремно здили з постановами до Кракалі та до Залозецького. Якщо вони ще мають охоту, то можуть починати боротьбу наново, але кожній окремо.

Ще гірше стоїть справа з аграрною реформою. Кракалі заявив, що аграрна реформа буде змінена і нехай до нього влядують — скриданені в цій справі. Він одержав понад 10,000 листів. А тимчасом міністерство рільництва розіслало обіжника до всіх повітів, де пояснює, що погодоска наче-б то земельну реформу мають перевірити, неправдива. Мають тільки виправити зловживання в проведених аграрній реформи. Проте це не означає, що записаний дістане землю.

У КАТЕДРІ МАКСИЗМУ-ЛЕНІНИЗМУ.

12-го березня 1929 року Президи Науково-Дослідчої Катедри Марксизму-Ленінізму при Всеукраїнській Академії Наук одностайно ухвалила обрати на дієчного члена Катедри Скрипника М. О., директором Українського Інституту Марксизму-Ленінізму, вважаючи на ту велику науково-дослідчу роботу, що її провадив і провадить М. О. Скрипник, як в галузі теорії національного питання, так і в галузі теорії марксизму-ленінізму взагалі. На Всесоюзну конференцію науково-дослідних марксо-леніністських установ, що відбулася 8. квітня в Москві, Науково-Дослідча Катедра Марксизму-Ленінізму при ВУАН післала свою делегацію, в яку ввійшли як представники від професури, так і престаивники від аспірантури.

НА МАРГІНЕСІ ЛИСТОПІДОВИХ ПОДІЙ.

На днях випустила судова влада Романа Сушка, який від листопада перебував у львівській в'язниці. Закидувано йому, що він стоїть на чолі УВО і що листопадові випадки були його ділом. Ізза недостатку доказів вини його звільнено.

МІНІСТЕР ЧОРЧИЛ, СЕНАТОР БОРА Й ВИ, ЧИТАЧУ!

Англійський міністер фінансів Вінстон Чорчил написав книжку "The Aftermath", в якій описує воєнну інтервенцію альянтів, або такі цілу війну альянтів проти Радянських Республік, критикуючи альянтів як за те, що вони так багато грошей та амуніції витратили на Денікіна, Врангеля й інших, так і за те, що не довели діла до кінця.

Американський сенатор Бора, який в Злучених Державах є головою сенатської комісії за законних справ, виступив в американських капіталістичних газетах з гострою критикою самої книжки Чорчила й цілої політики альянтів, на чолі яких, як відомо, стояв англійський уряд, членом якого був також Чорчил. Сенатор Бора, критикуючи політику альянтів, виправдує російську революцію, її методи, оборону боротьбу радянської влади. — Таке бодай видно з його статті.

Тепер до вас слово, товаришу читачу, головню до тебе, партійний члене! Перечитай статтю сенатора Бора, як також наведені ним уривки з книжки Чорчила та відповідь на них Бора, дайте нам свої пояснення на такі запитання:

- 1. Чому сенатор Бора так гостро виступає проти імперіалістичної політики альянтів, розуміється, в першу чергу Англії, у відношенні до Радянських Республік?
2. Чи сенатор Бора боронить право на існування радянської влади перед нападом альянтів з гуманного боку, чи з боку міжнародного права, на яке він покладається, чи може з якого іншого боку, або чи взагалі боронить він радянську владу як таку?
3. Найдіть правильний ленінський підхід до статті сенатора Бора, вивчайте причину, чому він обороняє радянську владу перед альянтськими інтервентами, коли ми знаємо, що й американські війська були на Сибіру для боротьби з більшовиками.
4. Уявіть собі на хвилину, що замість консерватиста Чорчила, в Англії в ті часи і при тих самих об'язках, стояв республіканець Бора — чи він в часі інтервенції виступив би був проти неї, чи він ніні так гостро критикував би її, обороняючи право радянської влади на свою самооборону?

Відповійте на ці запитання, або на їх основі напишіть свою власну думку про статтю сенатора Бора. Кращі відповіді, за згодою авторів, ми вмістимо на сторінках нашої газети.

Для відомости зазначимо, що сенатор Бора не лише ніні виступив в оборону Радянського Союзу, але що він за часів Гардінга й Кундіада стояв за визнання радянської влади урядом Злучених Держав.

РИКОВ ПРО МІЖНАРОДНЕ ПОЛОЖЕННЯ

В урядовім звіті, виголошеном на конференції Рад московської округи, Риков зазначив між іншим, що відносини між Англією та Америкою пригадують англійсько-німецькі стосунки перед світовою війною. Під плащиком пацифізму (миролюбності) Америка (Англія скрипили свої збройні сили, а партійні проводирі обох країн фердали про можливість конфлікту.

Наввзуючи до стосунків між СРСР та Англією, Риков зазначив, що зрівняння дипломатичних стосунків перед світовою війною до наслідків, яких сподівалися ініціатори того зрівняння. Інші краї не пішли за прикладом Англії. Спроби економічного бойкоту не вдалися. Сподівалики на господарю катастрофу в СРСР не справдилися.

Впливові капіталістичні круги не хочуть довше ждати господарчої кризи в СРСР, передбаченої теперішніми керманцями англійської політики, і стремлять радше до заключення розважних умов, доказом чого є остання нафтова умова.

В висліді політики уряду позиції англійського промислу на ринку СРСР заняли ніші конкуренти. Приезд делегації англійських промисловців до СРСР є відрадним признаком, не треба одначе передіювати значіння тих відвідів. Делегація та прибула напе-

редодні виборів в Англії і не мала ніяких повновластей англійського уряду. Радянський уряд може наввзувати переговори в справі поважніших торгів тільки під умовою відновлення дипломатичних відносин.

Якщо атаки Англії проти господарчих організацій буди можливі в часі існування дипломатичних взаємин, то брэх нормальних відносин може привести до ще поважніших випадків. Стосунки з Англією можуть поправитися тільки в нормальних відносинах.

Підкресливши постійні зусилля радянської влади в напрямі забезпечення миру, Риков зазначив, що, хотий пакт Келого не ввійшов ще в життя, то московський протокол пропріспішене впровадження в життя того пакту, підписаний за починком радянського уряду, зівстав вже ратифікований всіма, що підписали той акт, а також інші держави приступають до протоколу.

Ратифікуючи пакт Келого й пропонуючи протокол пропріспішення важности того пакту, радянський уряд здавав собі справу, що ці пакти не дають же забезпечки проти війни...

Теперішня мирова терерва повинна бути використана на розвиток народного господарства і підсилення оборон-